

Kapitola 2

Policejní inspektor Anton Mittet vytáhl z malého červeného kávovaru Nespresso D290 poloplnný plastový pohárek, sehnul se a postavil ho na zem. Nebyl tu žádný kus nábytku, na který by ho mohl odložit. Pak jednou rukou obrátil dnem vzhůru podlouhlou krabičku, nechal si do dlaně vklouznout novou kapsli, automaticky zkontroloval, že tenká kovová fólie není prodravělá, že je kapsle nepoužitá, a vzápětí ji zasunul do kávovaru. Postavil pod trysku prázdný plastový pohárek a stiskl jedno ze svítících tlačítek.

Hleděl na hodinky, přístroj zatím supěl a sténal. Brzy bude půlnoc. Střídání směn. Doma na něj čekají, jemu však připadalo, že ji nejdřív musí zasvětit do úkolu, přece jenom je to pouhá studentka policejní akademie. Silje – jmenuje se tak? Anton Mittet zíral na trysku. Kdyby byl jeho kolega muž, také by mu donesl kávu? Nevěděl, a koneckonců je to jedno, snahu odpovídat si na podobné otázky dávno vzdal. Panovalo tu takové ticho, že slyšel, jak do pohárku dopadly poslední, téměř čiré kapky. V kapsli už nezbylo víc barviva ani chuti, důležité však je dostat do sebe všechno, pro slečinku to bude dlouhá noční služba. Nikdo jí nebude dělat společnost, nic se nebude dít,

bude jen zírat na nenatřené holé betonové zdi interiéru Říšské nemocnice. Proto ho napadlo, že si s ní před odchodem vypije kávu. Vzal oba pohárky a vydal se zpět. Mezi stěnami se rozléhala ozvěna jeho kroků. Míjel zavřené, zamčené dveře. Věděl, že za nimi nic ani nikdo není, jen další holé zdi. Při stavbě Říšské nemocnice Norové pro jednu mysleli na budoucnost, dobře věděli, že nás bude víc, budeme starší, nemocnější, budeme toho víc potřebovat. Byli tehdy předvídaví, podobně jako Němci se svými dálnicemi a Švédové s letišti. Vnímalo to tak ale těch pár automobilistů, kteří ve třicátých letech v osamělém majestátu křižovali německý venkov po obřích betonových silnicích, vnímali to tak švédští cestující spěchající někdy v šedesátých letech naddimenzovanými halami letiště Arlanda, uvědomovali si, že tam straší? Straší tam navzdory tomu, že je vše zbrusu nové, neposkvřené, že zatím nikdo nezahynul při autohavárii nebo leteckém neštěstí. Světlomety auta můžou kdykoli zachytit bledou zkrvavenou rodinku stojící na krajnici a zírající bezvýrazně do světla, otec probodnutý, matka s obličejem obráceným vzad, dítě s údy jenom na jedné straně. Zpoza plastového závěsu u zavazadlového pásu v příletové hale na Arlandě se mohou náhle vynořit ohořelé, stále ještě žhnoucí mrtvoly a s němými výkřiky na rozevřených rtech, z nichž se kouří, se propálit do gumového pásu. Nikdo z lékařů mu nedokázal vysvětlit, k čemu by se mělo později toto křídlo využít, jisté bylo jedině to, že za všemi těmi dveřmi budou umírat lidé. Vznášelo se to už ve vzduchu, neviditelná těla s neklidnými dušemi již byla hospitalizována.

Anton zabočil za roh a otevřela se před ním další chodba, spoře osvětlená, stejně holá a tak symetricky pravoúhlá, až to vytvářelo podivuhodný optický klam: uniformovaná dívka sedící na židli úplně na konci

vypadala jako maličký obrázek na ploché zdi přímo před ním.

„Vzal jsem vám taky,“ pronesl, když došel až k ní. Kolik jí může být? Dvacet? Trochu víc. Možná dvaadvacet.

„Děkuju, ale mám vlastní,“ odpověděla a z batůžku odloženého vedle židle vytáhla termosku. V hlase se jí ozvalo téměř nepatrné zhoupnutí, možná pozůstatek nějakého severonorského dialektu.

„Tohle je lepší,“ namítl, s rukou stále napřaženou.

Dívka zaváhala. Pohárek přijala.

„A je zdarma,“ dodal Anton a diskrétně ukryl ruku za zády, kde si třel popálené špičky prstů o chladivou látku bundy. „Máme ten kávovar jenom pro sebe. Stojí v chodbě u...“

„Viděla jsem ho cestou,“ odpověděla dívka. „Jenomže v pokynech se píše, že za žádných okolností nesmíme spustit z očí dveře pacientova pokoje, proto jsem si přinesla kafe z domova.“

Anton upil ze svého pohárku. „To je sice pravda, ale sem míří jediná chodba. Jsme ve třetím patře a mezi tímhle místem a kávovarem nevedou žádné dveře na jiná schodiště nebo do jiných oddělení. I kdybychom si šli pro kafe, nikdo kolem nás neprojde.“

„To mě sice uklidňuje, přesto myslím, že se budu držet pokynů.“ Usmála se na něj. A vzápětí, možná aby vyvážila tu implicitní výtku, upila z pohárku.

Anton pocítil záchvěv podráždění a už se chystal pronešt cosi o tom, že samostatné myšlení přichází spolu se zkušenostmi, avšak nestihl úvahu dokončit, protože jeho pozornost upoutalo cosi o kus dál v chodbě. Zjevila se tam bílá postava, která vypadala, jako by se vznášela nad podlahou směrem k nim. Zaslechl, jak Silje vstala. Postava nabyla pevnějších tvarů. Proměnila se v kyprou blondýnu ve volném nemocničním oděvu zdravotní

sestry. Anton věděl, že blondýna má službu a že zítra večer bude mít volno.

„Dobrý večer,“ pozdravila je sestra se šibalským úsměvem, zamávala na ně dvěma injekčními stříkačkami a vykročila ke dveřím. Už brala za kliku.

„Počkejte,“ zarazila ji Silje a postoupila k ní. „Musím vás požádat, abyste mi ukázala služební průkaz. Znáte dnešní heslo?“

Sestra se užasle podívala na Antona.

„Pokud se tedy za vás můj kolega nezaručí,“ dodala Silje.

Anton přikývl: „Jen běžte dovnitř, Mono.“

Sestra otevřela dveře a Anton se za ní zadíval. V temnělé místnosti zahlédl přístroje u postele a prsty vyčnávající v nohách postele zpod příkrývky. Pacient byl tak vysoký, že mu museli opatřit delší lůžko. Dveře se zavřely.

„Dobře,“ podotkl Anton a usmál se na Silje. Poznal na ní, že se jí to nelíbí. Že ho považuje za šovinistu, který právě oznámkoval svou mladší kolegyni. Zatračeně, je to studentka, má se přece v praxi učit od zkušenějších policistů. Pohupoval se na podpatcích, nebyl si jistý, jak má k té situaci přistoupit. Silje ho předběhla:

„Jak jsem říkala, četla jsem pokyny. A vás už asi doma čekají.“

Zvedl pohárek k ústům. Co může vědět o jeho osobním životě? Je to snad nějaká narážka? Například na něj a na Monu? Na to, že ji párkrát večer po službě odvezl domů a tím to neskončilo?

„Máte na batohu samolepku s medvídkem,“ vysvětlila s úsměvem.

Dlouze upil kávy. Odkášlal si. „Nespěchám. Je to vaše první služba a měla byste využít příležitosti, pokud vás něco zajímá. V pokynech se nepíše všechno, víte.“ Přeshlápl. Doufal, že zaslechla ten podtext a pochopila ho.